

консервирани и неконсервирани зеленчуци, зарзаватчийски сѣмена, прѣсни и т. н. плодове! (Ср. Д-ръ Каросеровъ, *op. cit.*) Градинарството у насъ, въ сравнение съ Италия, Франция и т. н., е въ такава долня степенъ на развитие, че дори имаме покрайнини въ които то не е проникнало поне за мѣстнитѣ консумативни нужди, а камо ли за износъ, като изключимъ Търновско, отдѣто се изнася за утѣшение малко фасулъ и арпаджикъ. Ако вървимъ все тъй, нѣма да ни се види чудно ако единъ день почнатъ да се внасятъ у насъ продуктитѣ най-малко на нѣмскитѣ и ромънски ученици на нашитѣ градинари, ако не и тия излѣзли прѣко отъ рѣцѣтъ на българскитѣ градинари-емигранти. Нама липсватъ у насъ климатически, почвени и т. н. условия върху внушително незасѣти и необработени терени за да снабдяваме и чуждитѣ държави съ зеленчуци ако не редомъ, то покрай Италия напр. — редовенъ доставчикъ на Германия? Нужно ли е и тукъ да се посочватъ мѣрките въ тая посока: рационалностъ въ начина на градинарствуването, облагодѣтелствуване градинарскитѣ продукти за полѣсния имъ износъ чрѣзъ специална желѣзопѣтно-политична дѣйностъ (ср. Д-ръ Каросеровъ, *op. cit.*, стр. 18), чрѣзъ специаленъ законъ за сѣмепроизводството (ср. Д-ръ Жебаровъ, *Спис. на бѣлг. Ик. Д-во*, 1910, кн. 6, стр. 433) и т. н.? Нужно ли е да се изтъква, че чрѣзъ развоя на истинско у насъ градинарство, слѣдъ насищането на мѣстнитѣ пазари, ще се прѣкрати вноса му за смѣтка на износа, и че по тоя начинъ самитѣ градинари нѣма да бждатъ принудени по тъй примигавенъ начинъ да търятъ пазари на продуктитѣ си въ чуждитѣ страни, като се запѣтватъ за тѣхъ съ копачки и торби, и че самата ни държава нѣма да губи значителна частъ отъ своитѣ най-работни сили?

Но какво трѣбва да кажемъ за нашитѣ прѣзокеанни емигранти, все земледѣлци, главния импулсъ въ емигри-